Dosarul nr.2rc-73/2025 judecătoria Drochia, sediul Rîşcani, judecător S. Godorogea

D e c i z i e

29 decembrie 2025 mun.Bălţi

Colegiul civil şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Nord

În componenţă:
Preşedintele completului, judecător Stanislav Grosu
Judecători Alina Ţihonschi, Mariana Sajin

examinând recursul declarat de ÎM „Alianaţa-Vin" SRL, în persoana reprezentantului, avocat Vlah Victor împotriva încheierii judecătoriei Drochia, sediul Rîşcani din 24 octombrie 2025, prin care s-a respins ca neîntemeiată cererea depusă de ÎM „Alianaţa-Vin" SRL, în persoana reprezentantului, avocat Vlah Victor, privind aplicarea măsurii de asigurare sub formă de sechestru asupra bunurilor mobile, imobile şi mijloacelor băneşti ale pârâţilor SRL „Staver-Agrocom", Dragan Ion şi Filcovschi Iuri,-

c o n s t a t ă :

Poziţia instanţei:

1. La data de 22 octombrie 2025, ÎM „Alianţa-Vin" SRL, în persoana reprezentantului, avocat Vlah Victor a depus cerere de chemare în judecată către SRL „Staver-Agrocom"; Dragan Ion şi Filcovschi Iuri privind încasarea solidară a sumei de 131.328,76 lei, compusă din datoria contractuală în mărime de 109.611,60 lei; penalitate în mărime de 21.717,16 lei şi cheltuielile de judecată compuse din: taxa de stat în mărime de 4.490,85 lei; taxa de timbru în mărime de 200,00 lei şi cheltuielile de asistenţă juridică în sumă de 20.000,00 lei.
2. Concomitent, prin cererea de chemare în judecată, reclamanta a solicitat asigurarea acţiunii prin aplicarea sechestrului pe bunurile imobile, mobile şi mijloacele băneşti ce aparţin cu drept de proprietate pârâţilor SRL „Staver-Agrocom", Dragan Ion şi Filcovschi Iuri, în limita valorii acţiunii.
3. În motivarea cererii privind asigurarea acţiunii reclamanta a invocat prevederile art.174 alin.(1) din Codul de procedură civilă, potrivit căreia, la cererea participanţilor la proces, judecătorul sau instanţa dispune în aceeaşi zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătoreşti.
4. În speţă, riscul neexecutării hotărârii judecătoreşti se datorează comportamentului de rea-credinţă a pârâţilor, manifestat prin neachitarea datoriilor existente şi prin ignorarea pretenţiilor scrise şi celor telefonice adresate acestora.
5. Mai mult pârâţii nu au întreprins careva acţiuni în vederea soluţionării conflictului pe cale amiabilă şi nici nu au solicitat termen suplimentar pentru executarea obligaţiei, nu au prezentat careva garanţii în vederea achitării datorii, fapt care invocă la lipsa posibilităţilor financiare pentru stingerea obligaţiilor pecuniare.
6. Prin încheierea judecătoriei Drochia, sediul Rîşcani din 24 octombrie 2025 s-a respins cererea cu privire la asigurarea acţiunii înaintată de ÎM „Alianaţa-Vin" SRL, în persoana reprezentantului, avocat Vlah Victor, privind aplicarea sechestrului pe bunurile

imobile şi mobile ce aparţin pârâţilor SRL „Staver-Agrocom”, Dragan Ion şi Filcovschi Iuri, în limita valorii acţiunii.

Solicitarea recurentei:

7. La data de 18 noiembrie 2025, ÎM „Alianaţa-Vin” SRL, în persoana reprezentantului, avocat Vlah Victor, a declarat recurs împotriva încheierii judecătoriei Drochia, sediul Rîşcani din 24 octombrie 2025, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a încheierii instanţei de fond şi soluţionarea prin decizie a cererii privind aplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii.

Argumentele părţilor:

8. În motivarea recursului, recurenta susţine că instanţa de fond, deşi a constatat existenţa unei creanţe, a respins cererea de asigurare a acţiunii exclusiv pe considerentul că reclamanta nu ar fi indicat în mod concret bunurile asupra cărora se solicita aplicarea sechestrului şi nu ar fi probat existenţa riscului de neexecutare a hotărârii judecătoreşti.

9. O asemenea abordare contravine dispoziţiilor art.174–175 Cod de procedură civilă, precum şi Hotărârii explicative a Plenului Curţii Supreme de Justiţie nr.32 din 24.10.2003, care statuează în mod expres că temeiurile pentru asigurarea acţiunii nu sunt limitative, iar finalitatea acestor măsuri constă în prevenirea situaţiilor în care executarea hotărârii judecătoreşti ar deveni imposibilă. Reclamanta nu are obligaţia legală de a identifica în mod exhaustiv bunurile aparţinând pârâţilor, întrucât legislaţia procesuală conferă instanţei competenţa de a dispune aplicarea sechestrului asupra oricăror bunuri sau mijloace băneşti ale debitorilor, inclusiv asupra celor aflate în posesia terţilor.

10. Totodată, instanţa de fond a omis să analizeze comportamentul vădit de rea-credinţă al pârâţilor, comportament ce rezultă în mod evident din materialele cauzei. Astfel, din momentul livrării mărfii în valoare de 109.611,60 lei şi până la intentarea acţiunii, pârâţii nu au achitat nicio parte din datorie, nu au solicitat reeşalonarea acesteia, nu au oferit garanţii, nu au prezentat vreo justificare obiectivă pentru neexecutare şi nu au manifestat nicio diligenţă în vederea soluţionării amiabile a litigiului.

11. Un aspect deosebit de relevant, ignorat de instanţa de fond, îl constituie conduita pârâţilor în cadrul comunicărilor telefonice. În mod constant, aceştia evită apelurile telefonice ale creditorului, iar în situaţiile în care răspund de pe numere necunoscute, închid imediat apelul după identificarea interlocutorului. O asemenea conduită nu poate fi calificată decât ca o eschivare intenţionată şi repetată de la executarea obligaţiilor asumate, confirmând existenţa relei-credinţe şi a intenţiei de a evita executarea obligaţiei. Ignorarea acestor circumstanţe de către instanţa de fond este nejustificată, întrucât ele constituie indicii clare ale existenţei riscului real (*periculum in mora*) ca pârâţii să tergiverseze procedura, să se sustragă de la executare sau să înstrăineze bunurile, în scopul împiedicării executării hotărârii ce urmează a fi pronunţată.

12. De asemenea, pârâta SRL „Staver-Agrocom” a tăinuit în mod intenţionat schimbarea denumirii sale din „Filcovschi-Agrocom” în „Staver-Agrocom”, modificare operată într-o perioadă în care erau deja acumulate datorii faţă de recurent şi fără informarea vreunuia dintre creditori. O asemenea conduită, coroborată cu refuzul sistematic de a achita datoria şi evitarea comunicării, constituie un indiciu obiectiv al

comportamentului de rea-credinţă şi al intenţiei de a se sustrage de la urmărirea creditorilor.

13. În aceste circumstanţe, existenţa unei datorii semnificative neachitate pe o perioadă îndelungată, ignorarea somaţiilor, evitarea oricărei forme de comunicare cu creditorul şi lipsa totală a intenţiei de executare a obligaţiei reprezintă un risc major şi iminent ca pârâţii să ascundă, ori să înstrăineze bunurile sau mijloacele financiare, fapt ce ar face imposibilă executarea hotărârii judecătoreşti viitoare.

14. Mai mult, în condiţiile în care pârâta persoană juridică se confruntă cu dificultăţi financiare evidente, confirmate prin neexecutarea obligaţiilor contractuale, iar fidejusorii sunt persoane fizice cu resurse financiare limitate, riscul insolvabilităţii ori al înstrăinării bunurilor este unul evident. Totodată, cuantumul creanţei, raportat la situaţia patrimonială a debitorilor, justifică pe deplin necesitatea aplicării măsurilor asigurătorii solicitate.

15. Aplicarea sechestrului nu constituie o ingerinţă nejustificată în dreptul de proprietate al pârâţilor, întrucât nu afectează substanţa acestuia şi nu paralizează definitiv activitatea debitorilor. Măsura are un caracter temporar, proporţional şi necesar, fiind destinată exclusiv prevenirii producerii unui prejudiciu substanţial şi asigurării efectivităţii hotărârii judecătoreşti.

16. În concluzie afirmă că, ansamblul probelor administrate confirmă existenţa unui risc real şi grav de înstrăinare sau sustragere a bunurilor pârâţilor, ceea ce ar face imposibilă executarea hotărârii judecătoreşti viitoare, motiv pentru care aplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii se impune ca fiind necesară şi justificată.

Termenul de declarare a recursului:

17. În conformitate cu prevederile art.425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

18. Colegiul civil reţine, că din lucrările dosarului rezultă că încheierea Judecătoriei Drochia, sediul Rîşcani din 24 octombrie 2025 a fost expediată părţilor prin intermediul poştei terestre, la data de 11 noiembrie 2025, iar cererea de recurs a fost depusă la data de 18 noiembrie 2025.

19. Astfel, instanţa conchide, că recursul declarat de ÎM „Alianţa-Vin" SRL, în persoana reprezentantului, avocat Vlah Victor, este depus în interiorul termenului legal.

Aprecierea instanţei de recurs:

20. Analizând legalitatea şi temeinicia încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate de recurent şi a materialelor din dosar, Colegiul civil conchide, că recursul urmează a fi respins, cu menţinerea încheierii instanţei de fond, reieşind din considerentele ce succed:

21. Conform art.424 alin.(1) din Codul de procedură civilă, curţile de apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.

22. În condiţiile art.426 alin.(2) din Codul de procedura civilă, recursul se depune la instanţa a cărei încheiere se atacă. (3) Recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinţei la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.

23. În conformitate cu prevederile art.427 lit.a) Cod de procedură civilă, instanţa de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul şi să menţină încheierea.

24. Potrivit art.174 Cod de procedură civilă, la cererea participanţilor la proces, judecătorul sau instanţa dispune în aceeaşi zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului pînă la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătoreşti.

25. Conform art.175 alin.(1) lit.a) CPC, în vederea asigurării acţiunii, judecătorul sau instanţa este în drept să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pârâtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane.

26. Conform art.177 alin.(1) CPC, în cererea de asigurare a acţiunii se indică motivele şi circumstanţele pentru care se solicită asigurarea acţiunii.

27. În acest context Colegiul notează că asigurarea acţiunii civile constă dintr-o totalitate de măsuri silite temporare, dispuse de către judecător sau instanţa de judecată la solicitarea părţii interesate, menite să garanteze executarea efectivă a unei hotărâri judecătoreşti definitive şi aceste măsuri au următoarele particularităţi: sunt urgente; au un caracter temporar; au drept scop apărarea drepturilor patrimoniale ale solicitantului; urmează să fie în concordanţă cu obiectul acţiunii.

28. Indiferent de forma aplicabilă, măsura asiguratorie ţine de substanţa obiectului acţiunii, judecătorul urmând să o dispună doar în cazul în care, în mod plauzibil, se afirmă un risc al unei eventuale imposibilităţi de executare, sarcina probaţiunii întru aplicarea măsurii de asigurare fiind pusă pe seama solicitantului, care urmează să prezinte probe pertinente şi să justifice necesitatea asigurării acesteia, iar aprecierea pericolului ţinut de substanţa obiectului acţiunii este la latitudinea instanţei de judecată.

29. Astfel, Colegiul subliniază că pentru a dispune aplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii nu este suficientă acceptarea spre examinare a cererii de chemare în judecată cu caracter patrimonial, ci este necesar ca judecătorul sau instanţa de judecată să stabilească, în baza probelor şi argumentelor prezentate de reclamant, că neluarea unor astfel de măsuri ar putea face imposibilă executarea hotărârii judecătoreşti.

30. În această ordine de idei, Colegiul reţine că stabilirea oricărei restricţii faţă de pârât, prin măsurile de asigurare a acţiunii, se permite doar în cazuri excepţionale, în baza unor temei expres prevăzute de Codul de procedură civilă.

31. Colegiul relevă, că la pronunţarea încheierii privind aplicarea măsurilor de asigurare sau neaplicarea acestora, judecătorul urmează să verifice: raţionalitatea şi temeinicia cerinţelor solicitantului despre aplicarea măsurilor de asigurare; probabilitatea cauzării unui prejudiciu solicitantului în cazul neaplicării măsurilor de asigurare; dacă există pericolul *in mora* (pericol de dispariţie, degradare, înstrăinare, risipire a bunului sau proastă administrare); asigurarea unui echilibru între părţile cointeresate; preîntâmpinarea atingerii intereselor publice sau a intereselor unor terţi în cazul aplicării măsurilor de asigurare; în ce măsură modalitatea de asigurare a acţiunii solicitate este în corelaţie cu obiectul acţiunii înaintate şi dacă aceasta va asigura realizarea de facto a scopului măsurilor de asigurare.

32. În acelaşi timp, asigurarea acţiunii trebuie să corespundă scopului legitim şi să fie proporţională, adică ingerinţele în drepturile pârâtului trebuie să fie echilibrate într-o măsură rezonabilă de protecţia anticipată a drepturilor reclamantului. Depăşirea scopului

asigurării acţiunii va echivala cu o încălcare gravă a drepturilor părţii opuse în cadrul procesului civil.

33. Analizând încheierea supusă recursului, materialele cauzei şi motivele invocate de recurent, Colegiul costată că instanţa de fond just a reţinut starea de fapt şi a aplicat cadrul legal situaţiei.

34. Astfel, Colegiul notează că obiectul acţiunii în cauză constituie încasarea, în mod solidar, de la pârâţii SRL „Staver-Agrocom", Dragan Ion şi Filcovschi Iuri a unei datorii în mărime de 131.328,76 lei formate în baza contractului de vânzare-cumpărare a producţiei alcoolice din 11.03.2025 şi contractului de fidejusiune nr.1 din 04.09.2025.

35. Prin cererea de asigurare, reclamanta a solicitat aplicarea sechestrului pe bunurile imobile, mobile şi mijloacele băneşti ce aparţin cu drept de proprietate SRL „Staver-Agrocom", Dragan Ion şi Filcovschi Iuri, în limita valorii acţiunii.

36. Aşadar, instanţa nu este limitată în aplicarea unora sau mai multor măsuri de asigurare, acestea trebuie să fie în concordanţă cu obiectul acţiunii, să nu excedă valoarea acţiunii şi să corespundă scopului instituit de lege, respectiv asigurarea executării efective a unei eventuale hotărâri judecătoreşti.

37. Examinând circumstanţele concrete ale cauzei, instanţa de recurs constată că cererea de aplicare a măsurilor de asigurare a acţiunii formulată de partea reclamantă/recurentă nu este motivată în fapt, în sensul cerinţelor prevăzute de art.177 alin.(1) Cod de procedură civilă, întrucât atât instanţei de fond, cât şi instanţei de recurs nu au fost prezentate probe concludente care să demonstreze că neaplicarea măsurilor solicitate ar face imposibilă executarea eventualei hotărâri judecătoreşti de admitere a acţiunii.

38. Mai mult, Colegiul constată că recurent a nu administrat probe din care să rezulte existenţa unui risc real de imposibilitate a punerii în executare a unei eventuale hotărâri judecătoreşti favorabile, fie din cauza înstrăinării, degradării ori deteriorării bunurilor pârâţilor, fie ca urmare a riscului intrării reclamantei în concurs cu alţi creditori ai pârâţilor.

39. În aceeaşi ordine de idei, Colegiul apreciază că, la actuala fază procesuală, nu este dovedit un pericol iminent de înstrăinare ori ascundere a bunurilor pârâţilor, pericol care ar justifica o intervenţie imediată şi restrictivă asupra dreptului acestora de proprietate.

40. Totodată, Colegiul civil reţine că, sechestrul constituie o măsură procesuală de excepţie, aplicabilă doar în mod proporţional şi justificat, în baza unor probe pertinente şi suficiente care să demonstreze existenţa unui risc real şi iminent de neexecutare a hotărârii judecătoreşti. În speţă, însă, un asemenea risc nu este demonstrat, reclamanta limitându-se la invocarea unor presupuse manifestări de rea-credinţă ale pârâţilor, deduse exclusiv din neachitarea datoriei, fără a administra probe certe şi convingătoare care să confirme intenţia acestora de a se sustrage de la executare.

41. În continuarea, Colegiul civil reţine că actul de verificare a decontărilor reciproce, precum şi contractul de fidejusiune datează cu data de 04 septembrie 2025, în timp ce acţiunea în instanţă a fost depusă la data de 22 octombrie 2025, interval de timp relativ scurt, care, prin el însuşi, nu este de natură să justifice afirmaţia privind eschivarea cu rea voinţă de executarea obligaţiilor de plată.

42. Această succesiune temporală indică faptul că reclamanta a recurs la procedura judiciară într-un termen rezonabil, fără a demonstra însă apariţia unor circumstanţe

obiective intervenite ulterior, care să fi amplificat riscul neexecutării obligaţiei şi să fi impus aplicarea unei măsuri asigurătorii de o asemenea gravitate.

43. Referitor la susţinerile recurentei privind conduita pârâţilor în cadrul comunicărilor telefonice, constând în evitarea apelurilor creditorului şi întreruperea convorbirilor după identificarea interlocutorului, Colegiul reţine că acestea nu sunt confirmate prin probe obiective şi verificabile, reprezentând simple afirmaţii subiective ale reclamantei/recurentei. În lipsa unor dovezi concludente, asemenea susţineri nu pot fundamenta concluzia existenţei unui risc real şi iminent de sustragere de la executare (*periculum in mora*), motiv pentru care instanţa de fond nu poate fi învinuită de ignorarea unor circumstanţe nedovedite.

44. În ceea ce priveşte pretinsa tăinuire a schimbării denumirii pârâtei SRL „Staver-Agrocom" din „Filcovschi-Agrocom", instanţa constată că o asemenea modificare nu este de natură să probeze, prin ea însăşi, existenţa unei intenţii de fraudare a creditorilor, ori de sustragere de la executare, în absenţa demonstrării unor acte concrete de înstrăinare a patrimoniului sau de diminuare a capacităţii patrimoniale a debitorului.

45. De asemenea, argumentele referitoare la presupusele dificultăţi financiare ale pârâtei persoană juridică şi la resursele limitate ale fidejusorilor nu sunt susţinute prin probe contabile, financiare sau patrimoniale, fiind formulate la nivel de simple prezumţii. Or, aplicarea sechestrului, ca măsură de excepţie, nu poate fi fundamentată pe presupuneri, ci exclusiv pe dovezi clare, pertinente şi suficiente privind riscul insolvabilităţii sau al înstrăinării bunurilor.

46. Totodată, Colegiul civil reţine că aplicarea sechestrului asupra bunurilor pârâţilor constituie o ingerinţă semnificativă în dreptul de proprietate, care trebuie să respecte principiile proporţionalităţii şi necesităţii. În lipsa demonstrării unui pericol real şi iminent, o asemenea măsură ar deveni excesivă şi nejustificată, contrar scopului instituţiei asigurării acţiunii.

47. În aceste condiţii, Colegiul constată că argumentele invocate în recurs nu sunt de natură să infirme concluziile instanţei de fond şi nici să demonstreze existenţa temeiurilor legale pentru aplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii.

48. Prin urmare, ansamblul circumstanţelor cauzei nu confirmă existenţa unui risc real şi grav de înstrăinare sau sustragere a bunurilor pârâţilor, care să facă imposibilă executarea unei eventuale hotărâri judecătoreşti, motiv pentru care recursul urmează a fi respins ca neîntemeiat, cu menţinerea încheierii instanţei de fond fără modificări.

49. În conformitate cu art.427 lit.a) CPC, Colegiul civil şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Nord, -

d e c i d e :

Se respinge recursul declarat de ÎM „Alianaţa-Vin" SRL, în persoana reprezentantului, avocat Vlah Victor.

Se menţine încheierea judecătoriei Drochia, sediul Rîşcani din 24 octombrie 2025, prin care s-a respins ca neîntemeiată cererea depusă de ÎM „Alianaţa-Vin" SRL, în persoana reprezentantului, avocat Vlah Victor, privind aplicarea măsurii de asigurare sub formă de sechestru asupra bunurilor mobile, imobile şi mijloacelor băneşti ale pârâţilor SRL „Staver-Agrocom", Dragan Ion şi Filcovschi Iuri.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Preşedinte completului, judecător	Stanislav Grosu
Judecători	Alina Ţihonschi
	Mariana Sajin